

Països Catalans

Alarte destitueix Peralta a gran velocitat

PSPV/PSOE

Jorge Alarte dialogava amb Ricardo Peralta el febrer passat, durant la jornada d'obertura de les comportes de la sèquia major de Sueca, que nega els camps d'arròs de la comarca.

VALÈNCIA ■ Redacció

N'hi havia tanta, de distància, entre el secretari general dels socialistes valencians, Jorge Alarte, i el delegat del govern espanyol al País Valencià, Ricardo Peralta, que ni el millor TGV no podia escurçar-la. Des que el primer va accedir al càrrec, que tots dos van adonar-se de la incompatibilitat: al segon, l'havia nomenat un any abans portaveu de Zapatero en terra hostil la vice-presidenta Fernández de la Vega, gràcies a l'amistat personal. Sis mesos després, l'accés d'Alarte a la planta quarta de la seu socialista del carrer de la Blanqueria de València, significà l'inici del compte enrere de Peralta, que s'ha mantingut a la delegació tant com la interlocutora més noble d'Alarte a Madrid va durar a l'executiu. Dimecres passat, quan no feia ni dos mesos que De la Vega era història, Peralta ingressava al mateix bagul dels records a gran velocitat. Manuel Chaves, a instància d'Alarte, li comunicà la destitució en una reunió a Madrid pocs dies abans posar-se en funcionament el TGV. La inauguració oficial, prevista per a dissabte, dia 18, encara va comptar amb la presència de Peralta, qui serà substituït per Ana Botella, alta funcionària de la Generalitat i, des del 2007, regidora socialista a València, un càrrec que deu a Carme Alborch, l'autora del fitxatge.

Amb tot, el perfil de Botella és diametralment oposat al de Peralta, un home molt afeccionat al titular de premsa i amb una projecció política tal que, tot i ser a la seixantena i acumular una llarga experiència a Esquerra Unida, a voltes semblava ambiciós i feia ombra a Alarte i tot. De fet, va sonar com a alternativa a l'actual secretari general en cas que aquest no es consolidara.

Peralta llega una tasca molt controvertida quant a les agressions feixistes —el País Valencià, amb Madrid, hi és al capdavant de l'estat—, que gairebé mai no ha condemnat amb la severitat que els agredits esperaven. També fou el responsable polític de la polèmica actuació de la policia espanyola durant les protestes ciutadanes contra els enderrocs al barri valencià del Cabanyal, l'abril d'enguany, quan va carregar contra tothom, polítics de l'oposició inclosos.

Cròniques del món

Silvio Berlusconi rep la felicitació dels seus diputats, moments després de superar la moció de censura a la Cambra de Diputats italiana, el 14 de desembre proppassat.

Berlusconi resisteix

ROMA ■ Míriam Díez

Silvio Berlusconi, president del govern italià, va superar la moció de censura al parlament per tres vots de diferència. Amb tot, això no ha estat “una victòria política”, com va assegurar el perdedor, Gianfranco Fini, que no obtingué prou suport per a desbancar-lo. Berlusconi torna a tenir el poder per a governar a la seva: una combinació de manar, seduir i ignorar l’adversari extern –no tant l’intern, perquè els dards contra Fini seran més verinosos que no els dards a una esquerra que li sembla “irrellevant”. Foren 314 vots a favor del govern i 311 en contra a la Cambra, i 162 a favor del govern i 135 en contra al Senat. Amb només tres vots de diferència, de 627 diputats, 625 amb dret de vot, 2 abstencions, Berlusconi ha obtingut novament un sí del parlament. L’escenari d’ara no ha desfet Gianfranco Fini –tot i que no

paeix la traïció dels trànsfuges– i Pier Ferdinando Casini, que han creat una aliança de *moderats*, el Tercer Pol de les Nacions (a Itàlia es creen aliances amb la velocitat que es cou un *calzone*). Hi tindran cabuda Fini, Casini i Rutelli i els seus seguidors que, tot i trobar-se en una posició fràgil, volen reprendre el vol. Havent-se embutxacat la satisfacció de vèncer Fini, ara al *Cavaliere* li tocaria d’allargar la majoria vers UDC, però Casini es manté fort i no vol claudicar. I ja considera tancada la porta al govern, tot i el petó que Berlusconi li va fer a la Cambra en record de l’aliança que els havia units temps ha. D’una altra banda, la fidelíssima Lliga Nord, amb un Bossi pacient, deixarà trenta dies a Berlusconi per a veure si torna a encaterinar Casini i, si no, proposarà eleccions. Bossi és partidari d’unes eleccions anticipades, però si fins ara no volia ni sentir parlar de Casini,

ara ha canviat de parer i afirma que si Casini “hi entrés” caldria negociar bé un acord sobre el federalisme. Berlusconi hi està d’acord: “Vaig endavant i allargo la majoria.” No té cap més opció, perquè, tot i haver guanyat, ja no gaudeix de majoria a la seu del parlament. Si el 7 de gener no hi ha acord, demanaran eleccions al març. Mentrestant, el president de la República, Giorgio Napolitano, no veuria bé unes eleccions anticipades i no amaga la preocupació per la situació d’inestabilitat a la legislatura. I el poble? Roma, Milà, Nàpols... han vist propostes de dimensions extraordinàries al carrer, on es barrejaven estudiants, desocupats, desil·lusionats, afectats pel terratrèmol de l’Aquila, investigadors... amb pancartes d’un país “abandonat”, “oblidat”, “enrabiats” en què l’abisme entre l’acció política i el pols ciutadà és cada vegada més evident i irrecuperable.

EL TEMPS

El primer ministre, Hashim Thaçi.

BELGRAD ■ Pau Bori

Mans brutes. El primer ministre de Kosovo, Hashim Thaçi, no va poder gaudir de la victòria del seu Partit Demòcrata (PDK) en les primeres eleccions generals des de la independència, que es van dur a terme el dia 12 de desembre. El motiu: un informe del Consell d'Europa publicat la setmana passada en què es considera Thaçi com el “el cap” d’una xarxa de tràfic de droga, òrgans humans i armes pel sud-est d’Europa a final dels anys 90. Thaçi era aleshores comandant de l’UÇK, les guerrilles albanokosovars que s’enfrontaren a l’exèrcit serbi. L’informe apunta que, durant el 1999 i el 2000, els homes de Thaçi van venjar-se cruelment de serbis, gitanos i albanokosovars per haver “col·laborat” amb l’enemic. Es considera que “el grup de Drenica” –facció de l’UÇK liderada per Thaçi– va detenir, torturar i assassinar per a extreure òrgans humans i vendre’ls al mercat negre. La investigació del Consell d’Europa conclou que els antics líders de l’UÇK han acomplert un paper crucial en les activitats criminals als Balcans durant la darrera dècada. No solament són acusats de la venda d’òrgans humans, sinó també de més crims organitzats i de tràfic d’heroïna i d’armes. El nom de Thaçi apareix un total de 27 vegades en l’informe redactat per Dick Marty, parlamentari suís del Consell d’Europa. Thaçi podrà continuar de primer ministre com qui sent ploure?

Dependrà, en bona part, dels seus grans aliats els darrers anys: la Unió Europea i sobretot els Estats Units. Tant Brussel·les com Washington han permès que ex-líders de les guerrilles de l’UÇK agafin les regnes de Kosovo i, ai las!, els han encarregat la creació d’un estat democràtic. A banda les greus acusacions del Consell d’Europa, la setmana passada Thaçi també va haver de suportar sospites de frau electoral. L’endemà mateix dels comicis apareixia un ampli reportatge a la versió digital del diari *The Guardian* sobre trampes electorals perpetrades a la regió de Drenica, bastió del PDK. Segons el rotatiu britànic, que citava fonts de la Comissió Electoral Central de Kosovo, els resultats oficials dels comicis encara no s’havien publicat perquè en diversos col·legis electorals de Drenica la participació havia superat el 100%. És a dir, hi havia més vots que no pas persones registrades al cens electoral. A més, a la xarxa han aparegut dos vídeos on es veuen simpatitzants del PDK de Drenica manipulant butlletes electorals. En el moment de tancar l’edició, la Comissió Electoral Central encara no havia jutjat aquestes acusacions de frau.

MOSCOU ■ Natàlia Boronat

Test al poder. Mikhaïl Khodorkovski, l’ex-propietari de la petrolera Iukos, compleix una pena de 8 anys de presó per frau fiscal i evasió d’impostos i és considerat per molts el pres polític número u de la Rússia de Vladímir Putin, perquè va començar a ser perseguit per la justícia russa quan va entrar en política finançant partits d’oposició i organitzacions no governamentals.

EL TEMPS

Khodorkovski espera una nova sentència.

Falta un any perquè acabi de complir la condemna, però ara, juntament amb el seu soci Platon Lébedeb, esperen la resolució d’un altre procés, en què la fiscalia els acusa d’haver robat 218 milions de tones de cru de la seva pròpia empresa i pel quals demana penes fins a catorze anys de presó. La lectura del veredictes havia de començar el 15 de desembre proppassat, però el mateix dia es va ajornar fins al dia 27. Els advocats de Khodorkovski no van criticar l’ajornament perquè no es viola cap llei i consideren que el jutge s’ha d’agafar tant temps com necessiti. Això no obstant, entre els analistes i els defensors dels drets humans van començar a córrer teories que remarquen que el veredictes, si no es torna a ajornar, coincidirà amb les festes de Nadal a occident i de cap d’any a Rússia i passarà més desapercebut. L’activista Liudmila Alekséieva, presidenta del Grup Moscou-Helsinki, va recordar la tradició de temps soviètics de “canviar alguna cosa cap a final d’any perquè la gent no en faci tant de cas”. Durant l’última sessió del procés, el 2 de novembre passat, Khodorkovski, en un discurs desafiador i filosòfic sobre la situació de Rússia i l’esperança com a motor de la vida, va dir que “ningú no creu que en un jutjat de Moscou sigui possible una sentència absolutòria del cas Iukos”. El cas *Khodorkovski* és una prova per a l’actual tàndem dirigent, el primer ministre Vladímir Putin i el president Dmitri Medvedev, president d’un país en què el cap del Kremlin no para de llançar consignes modernitzadores i discursos sobre la necessitat de respectar la llei però que en el dia a dia no es noten els canvis i la corrupció continua regnant arreu. A més, tal com va recordar la setmana passada Jezi Buzek, el president del Parlament Europeu, aquest cas “simbolitza els principals problemes de respecte als principis de la superioritat de la llei, el nihilisme jurídic i els drets humans de la Rússia actual”. Per a Karina Moskalenko, una de les advocades de l’ex-petroler, convençuda que les acusacions imputades al seu client són fabricades, “el cas de Khodorkovski és un test al poder i al sistema judicial i demostrarà si ha canviat res en aquestes estructures; si no ha canviat res, el declararan culpable”.